

bruge et eneste stærkt Ord, som jeg kan undgaa; jeg kan rette det til: de Partier, som støtter Ministeriet —, at faa slaaet fast, at det var tyske Aktier. Og det var der jo Lejlighed til, for der blev af Folketingets Finansudvalg fremsat Ønske om at faa de Dokumenter at se, der enten beviste det eller modbeviste det.

Men hvad sker? Saa sker der det, at den højtærede Justitsminister nægter Udliveringen af disse Dokumenter, de Oplysninger, som Bankkommissionen maatte sidde inde med, til Finansudvalget. I sin Redegørelse i Folketinget siger Udenrigsministeren noget derom. Da han bliver spurgt, om han har opfordret Justitsministeren til at fremkomme med disse Papirer, svarer han, at han har slet ikke blandet sig i denne Sag, det er gaaet udenom ham, men hvis man havde spurgt ham om hans Mening, vilde han have sagt, at han havde efterkommet Opfordringer nok. Den højtærede Minister vil se, at der er en Tankefordrejelse i dette. Der var ingen, som spurgte, om der blev rettet en Opfordring til ham, men man spurgte, om han vilde opfordre en anden, og det har han altsaa ikke gjort, det har han ikke villet.

Jeg bedømmer det i Øjeblikket kun ud fra det Synspunkt, at det efter min Mening havde været af den største Vigtighed, den største Betydning for Ministeren og for Landet, om netop dette var kommet frem. Men jeg kan rigtignok heller ikke forstaa, at den højtærede Justitsministers Begrundelse den Gang var videre glimrende. Den højtærede Justitsminister begrundede sit Afslag med, at han ikke vilde være med til en stykkevis Offentliggørelse af Bankkommissionens Betænkning. Ja, Begrundelsen var ikke straalende den Gang, og den svarede sandelig ikke paa nogen Maade til de Indvendinger, der kunde gøres imod den, men nu i alt Fald er det jo fuldkommen urimeligt af Ministeren at ville fastholde den. Nu sker jo Offentliggørelsen af, hvad der er foregaaet i Kommissionen, daglig, om jeg saa maa sige; det er ikke stykkevis, det er dyngewis, det er læssevis, det kommer frem, hvad der er oplyst for Bankkommissionen. Hvor kan saa den højtærede Justitsminister paa et saa vigtigt Punkt, vigtigt i den Forstand, at det gjaldt om at rense Danmarks Udenrigsminister, mene, at denne Betænkelse endnu kan fastholdes? Men det kan jo tænkes, at Justitsministeren ikke fastholder den. Maa-ske vil han stille sig anderledes overfor Landstinget end overfor Folketinget. Jeg har hørt, at Finanslovsforslaget skal i Ud-

valg, og maaske kunde Justitsministeren have Lyst til, Tilbøjelighed til at møde i Finansudvalget her med de Oplysninger, som han ikke gav Folketingets Finansudvalg. Han har lige hørt mig sige, at Landstingets Finansudvalg er et overmaade hyggeligt Sted; det kan maaske derfor friste ham mere end det mere kamplystne Folketing, og jeg er overbevist om, at han vil være overmaade velkommen, hvis han i Landstingets Finansudvalg vil give de Oplysninger, som han ikke gav i Folketinget.

Jeg ved nu ikke, hvordan det vil gaa med det, men jeg vender tilbage til, at Udenrigsministeren har paastaet og hans Fortalere med ham, at det var tyske Aktier, han købte. Nu kommer jeg da til det, jeg har skrevet, nemlig, at det var ganske unødvendigt, at de to Herrer slog sig sammen for at købe de tyske Aktier. Det var ganske unødvendigt, for de Aktier, der kom frem fra Tyskland, kunde Børsen jo have optaget. Der var virkelig ikke en saadan Vanskelighed ved at sælge Det forenede Dampskibs Selskabs Aktier paa Børsen i de Aar, det drejer sig om, at ikke Børsen kunde have magtet den Opgave; der behøvedes ingen Mellemmænd. Og hvis Ministeren vil spørge mig, hvorfra jeg ved det, vil jeg svare: Det ved jeg af den simple Grund, at Aktierne blev solgt. Det lille Konsortium, der var dannet af Direktør og Bestyrelsesmedlem, beholdt jo ikke Aktierne. Hvis det havde ligget med hele Bunkten af Aktier, kunde de have sagt, at de laa paa disse 4 danske Hænder. Men nej, de solgte dem, og de solgte dem til stigende Kurs, for Kursen gik op, saa meget op, at den højtærede Udenrigsminister i en anden Egenskab end den, hvori han her er til Stede, fandt sig foranlediget til at afgive en Erklæring om, at Kursen var for høj. Tør jeg indskyde den Bemærkning, at jeg ser i Bladene — Bankudvalget er et Sted, hvor man skal hemmeligholde alt, hvad der sker, derfor læser man i Bladene, hvad der er sket i Udvalget —, jeg ser i Bladene, at Bankudvalget har spurgt Handelsministeren, om der kunde gives Oplysning om, hvem der havde solgt paa Københavns Børs paa det Tidspunkt, da Erklæringen fra den højtærede Udenrigsminister om hans Opfattelse af Aktiernes Kurs hemmeligholdtes. — Jeg behøver vist ikke at sige her, hvad jeg for Resten allerede har udtalt offentligt, at jeg aldrig i mine Levedage har troet, at den højtærede Udenrigsminister skulde have afgivet denne Erklæring for paa nogen Maade at lukrere derigennem, det ligger ganske udenfor Forhandlingen her. — Der var